भूभृज्जनन्या विदधे जयादेव्या जयेश्वरः ॥ ६८० ॥
राज्ञां कृपणवित्तैर्यत् प्रविष्टैः पुष्यते धनं ।
अचिरान्नीयते शान्तिमपूर्वैः कैश्चिदेव तत् ॥ ६८१ ॥
जयापीडस्य यत्किञ्चित् सूनुना हि व्ययीकृतं ।
सूनुश्यालैरशेषं तत् तैः क्रमेण हृतं वसु ॥ ६८२ ॥
भगिनीभगसौभाग्यसंभवैर्विभवैः कृताः ।
ते भङ्गुराणां भोगानां भोक्तारो भाग्यभागिनः ॥ ६८३ ॥
निरङ्कुशं चेष्टमानाः शनकैस्त्यक्तशैशवात् ।
ते स्वस्रीयान्नृपान्नाशमकुलीनाः शशङ्किरे ॥ ६८४ ॥
अथाभिचारक्रियया मिथः संमन्त्र्य पापिभिः ।
राज्येच्छया तैः स्वस्रीयः स्वामी च स नृपो हृतः ॥ ६८५ ॥
भुक्तान्नितौ द्वादशाब्दांस्तस्मिन् व्यापादिते तथा ।
नैच्छन्नेकस्य ते राज्यं परस्परमहंकृताः ॥ ६८६ ॥
तेषामाक्रान्तदेशानां नाममात्रमहीपतीन् ।
तांस्तान् कर्तुमसामान्यान् विरोधोऽन्योन्यमुद्ययौ ॥ ६८७ ॥
अथ मेघावलोदेव्यां जातो वप्पियभूपतेः ।
ज्येष्ठोऽप्यचाक्रिकतया योऽभूद्राज्यविवर्जितः ॥ ६८८ ॥
सोऽयं त्रिभुवनापीडो जयादेव्यामजीजनत् ।
राजानमजितापीडं तं बलादुत्पलो व्यधात् ॥ ६८९ ॥ युग्मं॥